

La finestra oberta

JOSEP ROIG

La supèrbia i els maleïts diners, o la tragèdia ètica de Costa i Montaner

«Els diners, els diners, maleïts diners!» Aquestes paraules de la cançó «Supèrvia», dels Le Petit Ramon, que reflecteixen la negativitat associada a l'obsessió pels diners, ben bé podrien ressonar com la banda sonora de les patètiques trifulgues entre Ferran Costa i Carine Montaner. Si Shakespeare fos viu, segurament n'escrivia una nova tragèdia que rivalitzaria amb els seus clàssics més coneguts. Però més enllà de l'entreteniment cultural, el drama aquí és l'ètica política i el paper de la política en la nostra societat.

En un moment en què moltes famílies lluiten per arribar a final de mes i moltes persones han de deixar el país a la recerca d'un lloc on viure perquè el Govern els ha deixat en l'estacada en la crisi de l'habitatge, el clam de Costa per aquests diners està totalment desconnectat de la realitat. La manca de sensibilitat i empatia en aquesta situació posen de manifest l'enorme manca d'ètica política que sovint presenciem i patim al nostre petit país.

Costa, exconseller general i actual ambaixador a Ginebra, sembla haver trobat una manera oportuna de

recuperar els seus diners "perduts". Segons ell, va ser la «pressió social» la que el va forçar a renunciar als complements de dedicació exclusiva. Així, després de l'escàndol dels salaris, ara reclama més de 64.000 euros a la seva antiga col·lega, la consellera general Carine Montaner.

Un dels arguments notables de la seva defensa és que les remuneracions eren «privades» (això sí, provinents de l'erari públic), i que Montaner va cometre l'error de fer-les públiques. Probablement, Costa hagués preferit que tot això hagués quedat amagat en els calaixos més profunds dels despatxos de l'Estat.

Però, què ha passat amb l'ètica política? Què ha passat amb la responsabilitat envers els ciutadans? La política hauria de ser una crida al servei públic, una oportunitat per millorar la vida de la ciutadania. Des d'un punt de vista filosòfic, la política hauria de ser vista i exercida com una expressió de l'ètica col·lectiva, un mitjà per assolir el bé comú. Lamentablement, i en aquest cas descaradament, massa sovint es converteix en una lluita pel poder i els beneficis personals.

Montaner, d'altra banda, conside-

ra «surrealista» la demanda de Costa, i potser té raó. És difícil d'entendre com algú pot reclamar uns diners als quals va renunciar voluntàriament. Cal recordar que la política també ha de ser una eina per aconseguir transparència, responsabilitat i justícia. Ha de ser un mitjà per garantir que els recursos públics es gestionin eficientment en benefici de la ciutadania.

En aquest sentit, la transparència en els salaris públics és fonamental per mantenir la confiança ciutadana i prevenir abusos. Però el cas "Costa contra Montaner" ens recorda que, sovint, la línia entre el que és legal i el que és ètic i moral pot ser molt difusa.

El més lamentable d'aquesta història és que mentre els dos polítics continuen amb les seves disputes econòmiques i personals, el poble es mira aquest circ, qüestionant-se si realment estem representats per les persones més adequades. Costa i Montaner poden seguir la seva batalla legal per aquests maleïts diners, però han de recordar que la política és molt més que una partida del Monopoli. Ha de ser un mitjà per millorar la vida de la ciutadania i garantir un futur millor per a tothom.

President de Progressistes-SDP

